

uden Ret til Udskænkning af stærke Drikke — standses, hvis den øjeblikkelige Indehaver ophørte med at drive Virksomheden, idet de lokale Myndigheder jo ikke kan give Bevilling, naar Antalsgrænsen er naaet. Noget saadant vilde naturligvis ikke gaa an. Man vilde sikkert ikke fra nogen Side kunne tiltræde, at det blinde Tilfælde skulde være afgørende for, hvilke af en Bys Beværtervirksomheder der skulde lukke for at bringe Bevillingstallet ned. Allerede af denne Grund er man indenfor den samlede Kommission enige om, at en særlig Bevillingsmyndighed er nødvendig, og at man altsaa ikke vil kunne opheve de i denne Henseende i Beværterloven indeholdte Bestemmelser.

Ogsaa i øvrigt maa man anse det for særdeles ønskeligt, at den paagældende Bestemmelse i Princippet opretholdes. Der vil saaledes kunne foreligge Omstændigheder, der gør det paakrævet eller hensigtsmæssigt, at en Bevilling kun udfærdiges under visse Vilkaar eller med nærmere angivne Begrænsninger f. Eks. i Henseende til Udskænkningens rettes Omfang, Bevillingens Tidsvarighed eller, for saa vidt angaar Beværterbevillinger i Købstæderne, disses Tilknytning til et nærmere angivet Lokale. Imidlertid maa man — ogsaa ud fra et rimeligt Hensyn til Beværterstanden — anse det for u hensigtsmæssigt, om de lokale Bevillingsmyndigheder kom ind paa i større Omfang at udfærdige Bevillinger med saadanne Begrænsninger. Som Hovedregel bør en Bevilling efter Beværterloven, der jo dog paa mange Maader nærmer sig den almindelige Næringsadkomst, enten gives fuldtud i det i Loven forudsatte Omfang eller nægtes, og ikke mindst af Hensyn til Betydningen af, at der, naar Talen er om Undtagelser fra denne Regel — Undtagelser, der maa erkendes i det enkelte Tilfælde at kunne være fuldtud berettiget — følges en ensartet Praksis over hele Landet, maa man anse det for betydningsfuldt, at der findes en særlig Myndighed, der alene kan træffe disse Afgørelser. Hertil kommer, at den overvejende Del af Kommissionens Medlemmer maa mene, at der vil kunne foreligge Tilfælde, navnlig naar Talen er om Udfærdigelse af Gæstgiverbevillinger paa Landet, hvor det ikke er ganske rimeligt at lade lokale Synspunkter være eneafgørende for, om Bevilling skal gives eller ikke. Hensyn bør i saadanne Tilfælde ogsaa tages til den samlede Befolknings Interesse i at kunne blive betjent paa tilfredsstillende Maade under Ferieophold og lign. paa naturskønne og andre for Turistvæsenet betydningsfulde Pladser.

Med Hensyn til Overbevillingsnævnets Virksomhed i den siden Beværterlovens Ikrafttræden forløbne Tid henviser man i det hele til den Redegørelse, der findes Side 94 ff. De foreliggende Oplysninger synes at vise, at Overbevillingsnævnets Virksomhed har svaret til Hensigten og er udøvet under en rimelig Hensyntagen baade til Beværtererhvervet og almene Interesser.

Enkelte af Kommissionens Medlemmer har ikke fuldtud kunnet tiltræde de foranstaaende Bemærkninger, og selvom de paagældende ikke har fremsat væsentlige Indsigelser mod den Maade, hvorpaa Overbevillingsnævnets Virksomhed hidtil har været udøvet, havde man dog helst set, at den særlige Bevillingsmyndighed lagdes tilbage til Ministeriet. De paagældende Medlemmer har dog afstaaet fra at stille Forslag herom. En anden Gruppe Medlemmer, der i og for sig kunde have ønsket, at Overbevillingsnævnet, som efter den gældende Lov kun i et Faatal af Tilfælde kan give Bevilling med stærke Drikke uden de lokale Myndigheders Tilslutning, blev stillet friere end hidtil, har efter Omstændighederne ligeledes ment at kunne give det foreliggende Lovudkast sin Tilslutning paa dette Omraade.

Forskellige af de Myndigheder, der har udtalt sig over for Kommissionen, har henledt Opmærksomheden paa, at det burde tillades *Pensionatsvirksomheder og lign.*, der i Medfør af Bestemmelserne i Beværterlovens § 1 udøver deres Virksomhed uden Næringsadkomst, at modtage Weekend-Gæster. — Forholdet er det, at den gældende Lov